

Het berouw van Petrus Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 33 : 10 en 11
Lezen: Lukas 22 : 39 t/m 62
Zingen: Psalm 124 : 1, 2 en 4
Psalm 103 : 7
Psalm 89 : 7

Geliefden,
Het Woord van God dat wij u nu willen prediken vindt u in Lukas 22:62:

"En Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk."

Het berouw van Petrus:

1. de oorzaak van dit berouw
2. de verlossing uit dit berouw

We zien hier het tegenovergestelde van wat het berouw in Judas uitrichtte: Judas viel af, voor eeuwig. Hij was bitter teleurgesteld, het hoefde voor hem niet meer. Jezus had voor hem afgedaan, en wie in Jezus niet gelooft, is en blijft verloren. Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen, en die weg was donker, ontegensprekelijk, net zo donker voor Petrus als voor Judas, misschien nog erger, misschien nog erger voor Petrus, want Judas is openbaar gekomen, die had Jezus nooit liefgehad, nooit, Petrus wel. Toen de weg van het lijden voor de Heere Jezus kwam, zijn ze beiden ontsteld, ten dode toe bedroefd. Maar de één met een droefheid naar God die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid en de andere met een droefheid tégen God, naar het vlees, een droefheid die de dood werkt.

Nu is het van tweeën één: we behoren bij de generatie van Judas, of wij behoren bij het geslacht van Petrus. Het is toch de moeite waard, want in deze spiegel kunnen we onszelf zien en God laat het ons zien. Dat is ook genade van God! Hoeveel duizenden gaan er niet heen die er zich niets van aantrekken, die het niet willen horen of die hun oren moedwillig stoppen! God openbaart ons genade opdat wij zouden weten op welke weg wij gaan, op de brede weg naar het verderf waarop wij geboren zijn, of door Jezus Christus gebracht op de goede weg, op de smalle weg. Het is waar, het is niet altijd voor onze voet een effen weg. Het is waar: "In de wereld zult gij verdrukking hebben." De strijd is soms hevig, het ongeloof sterk, de duivel is altijd in ons midden. Hij is ook hier en zeker bij de prediking van de Gekruiste, want dat is het hart van het hele evangelie. Dat is de pijl uit Gods boog die harde harten treft. Zou de duivel daar niet aanwezig zijn om die pijl stomp te maken? Om ons hart nog harder te maken? Want we moeten wat doen, we moeten wat doen om onze rug op God te draaien na zoveel gunstbewijzen. We moeten moedwillig voortgaan, kennende dit kruis, deze smaad en deze smart, onze Zaligmaker aangedaan. Ik zeg moedwillig voortgaan. Wetende dit, dat Hij Zich vernederd heeft tot in de dood, ja, tot in de dood des kruises, en onze hoop niet op Hem gesteld te hebben, zal de gloed van het verderf doen branden in onze ziel tot in alle eeuwigheid.

O, dat de pijl, vanmorgen afgeschoten uit Gods pijlkoker, ons treffen zou, dat we eindelijk, eindelijk eens berouw kregen, een droefheid naar God, naar Gods wil, maar ook die uitgaat naar God. Geen medelijden met onszelf, maar een droefheid naar God, zoals God wil dat we erover bedroefd zullen zijn dat wij de oorzaak zijn van de dood Zijns Zoons. Waren er geen zonden, dan

waren er geen wonden. Dan had Christus niet behoeven te sterven. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden, heeft Jesaja in het Oude Testament ons reeds geleerd. De lijdensgeschiedenis leert ons in het bijzonder, hoe groot onze zonde en ellende zijn: tegenover de grootste liefde ook het felste, het ergste ongeloof.

Er zijn er duizenden die het niet voelen, maar juist degenen die levend gemaakt zijn voelen de pijn van het ongeloof, de ernst van het leven buiten Jezus, wat in feite toch neerkomt op een verloochening van Zijn lijden en sterven.

Nu heeft Christus Zijn grootste liefde geopenbaard tegen het ergste en bitterste ongeloof. Bij al het kwaad door vijanden Hem aangedaan, komt nu ook dit bittere lijden van één der Zijnen, want het was toch Zijn discipel. Het was toch Zijn beminde Petrus, het was toch die Petrus van wie Hij gezegd had: jouw belijdenis is de bodem van het bestaan van Mijn hele gemeente en op deze petra, dat Ik Gods Zoon ben, zal Ik Mijn Kerk bouwen. Dat had Petrus gezegd: "En gijlieden" zegt Jezus, "wie zegt gij dat Ik ben?" En Petrus, zoals hij altijd was, hij nam geen blad voor z'n mond, hij zegt: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God." Jezus zei: "Ja, gij hebt het gezegd en Ik bevestig het en op deze petra, deze belijdenis, zal Ik Mijn gemeente bouwen." En dat nu diezelfde Petrus, die werkelijk gereed was om met Christus de dood in te gaan, Hem verloochent!

Want hij wàs toch gereed. We zien het in deze geschiedenis, als Christus gevangen genomen wordt, dan is het Simon Petrus die het zwaard trekt voor Jezus. Hij zal voor Jezus sterven; en het was echt gemeend. Hij was in doodsgevaar: de bende kwam aan om Jezus te grijpen en dat kon natuurlijk niet en dat mocht natuurlijk niet. Hoe zou nu zijn Zaligmaker sterven, hoe zou Hij Zich laten overgeven in de macht van de boze, hoe zou Hij gevangen genomen worden? Hij Die de Redder der wereld is, de van God gegeven Verlosser? Dat kon hij niet begrijpen. Zover was niet geoefend in de profetie.

Natuurlijk, hij had het wel gehoord. Jezus had er menigmaal over gesproken, nog vlak voordat Hij de dood inging had Hij verteld, wat er met Hem gebeuren zou. Maar het was net alsof ze twee dove oren gehad hadden. Ze hebben het natuurlijk gehoord, maar ja, wat ze ervan gedacht hebben weet ik niet, maar ze hebben in ieder geval niet de waarheid van Zijn woorden begrepen, anders zou hij dit niet gedaan hebben, anders zou hij niet weggevlucht zijn. Dan zou hij gezegd hebben: ja, dat is nu de weg van het Lam van God.

Maar ach, laten wij Hem niet hard vallen, wij die meer weten, oneindig veel meer dan Petrus. Wij die achter het kruis staan, wij die Hem hebben zien sterven en opstaan uit de doden en naar de hemel zien varen. Hoe brengen wij het er af als we voor de keus gesteld worden, als nood en dood op ons afkomen? Als alles tegen gaat, zijn wij dan altijd gewillige schapen om achter de Herder te blijven door dik en dun, over bergen en door dalen? Nee, we kunnen geen stenen werpen naar Petrus, want wij weten meer dan Petrus. Hoe vaak gebeurt het ook in ons leven dat we terwille van goede vriendschap, terwille van de wereld, terwille van welke soort mensen en welke soort situaties ook, met Petrus de Heere verloochenen?

U weet het, vrienden, echte vrienden - en Petrus was een echte vriend van de Heere Jezus - kunnen diepe wonden maken. Zoals een vijand het niet kan, kan een vriend het. Diepe, diepe wonden in ons hart steken, nu, dit is ook zo'n dieptepunt. Dit is ook zo'n diepe smart. Dit is ook het schenken van gif in de bittere beker van het lijden, die het lijden nog smartelijker en nog verschrikkelijker maakt, juist omdat Petrus een echte gelovige was, omdat Petrus Christus beleden had, omdat Petrus zijn leven voor Hem wilde stellen. Echt, hij wilde het, want zonder Jezus was voor hem geen leven mogelijk, maar de Heere had gezegd: Nee Petrus, nee, dat is niet de weg, steek uw zwaard in de schede, zo wil Ik niet verdedigd worden, Petrus. Je begrijpt niet

wie Ik ben, wat Ik ga doen, waartoe Ik in de wereld kwam. Petrus, je hebt de diepte van het bederf van je hart niet gepeild, anders zou je niet zeggen: "Meester, dat zal U geenszins geschieden, wij zullen voor U strijden tot in de dood toe." En hij meende het. Maar Christus wist beter, "Ik ken de Mens niet."

Hoe is Petrus daar nu toe gekomen, diezelfde Petrus? Kort daarvoor het zwaard nemen om Jezus te verdedigen, desnoods ten koste van zijn eigen leven en even later, "Ik ken de Mens niet." U weet, toen Jezus gevangen genomen is, zijn al Zijn discipelen gevluht. Dit was voor allemaal onmogelijk te verteren. Dat is nooit in hun gedachten opgekomen. Tot nu toe hebben zij altijd die sterke Jezus gezien, Die Zijn vijanden op de mond sloeg met het scherpe zwaard van Zijn woord. Die Zich altijd vrijmaakte van degenen die Hem gevangen wilden nemen. Al ging Hij midden tussen de vijanden door, niemand durfde Zijn kleed aan te raken. Hij leerde als machthebbende. En nu is deze Koning Die zij aanbidden, deze Leidsman, zwak geworden, zo zwak, dat Hij Zich laat gevangen nemen en laat binden. Nu denken de discipelen: nu is het tijd dat wij optreden. Maar als dan de vijand ook grimmig naar Zijn discipelen grijpt, dan vluchten ze allen weg, dan laten ze Hem alleen. Ook Petrus. Maar hij kon het niet uithouden. Even heeft hij zich verscholen voor de greep van de vijand en dan komt hij terug. Terug, hij moet Jezus zien, hij moet weten wat ze met zijn Meester doen. Hij voelt zich een weerloze, een ellendige. Maar zonder Jezus is voor hem geen leven. Daarom sluipt hij terug naar de zaal waarin Jezus terecht moet staan voor Kajafas en dan wordt hij ontdekt. Dan wordt hij ontdekt, die rots, waarvan Jezus gezegd heeft: "Op deze petra, op deze belijdenis, jouw belijdenis Petrus, zal Ik Mijn gemeente bouwen. De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen." Daar valt hij.

Deze Petrus is terecht gekomen in de zeef van de satan en dan moet u niet zeggen: Ja, maar dat kwam allemaal goed hoor. Jezus heeft hem daaruit gered. Maar onthoudt het goed: bedrog, verloochening is kwaad, is zonde tegen God en al is het waar dat God de zonden Zijner kinderen vergeeft, maar de zonde, het feit van de zonde, wordt daardoor niet tenietgedaan! Wel de gevolgen van de zonde. We zullen niet vanwege de gevolgen van de zonde eeuwig de nacht ingaan, daar zal Jezus voor zorgen, maar we zullen wel het feit van de zonde in ons leven mee moeten dragen tot aan het graf toe. Want dat feit wordt door de vergeving niet tenietgedaan. De straf wel, maar het feit als zodanig niet en daarom, laten we ons altijd wachten voor de zonde. Laten we niet zondigen door te zeggen: ach, dan zal de genade te meerder worden, want God is goed. Hij zal het me wel vergeven. En ook al bent u een kind van God en hebt u proefondervindelijk meegemaakt dat God uw zonde uit uw hart wilde wegnemen; dat Hij u van de last van uw zonde ontlastte, als Hij u toonde Zijn wonden waarmee Hij om uwentwil geslagen werd in het huis Zijner liefhebbers, dan blijven nog die zonden als zodanig, als feit, altijd in je ziel kleven, totdat je in de hemel komt. Dan niet meer hoor, dan niet meer. Dan zijn we er van af, voor eeuwig. Maar al zou je 80, al zou je 90 jaar worden, het feit van onze zonden blijft in onze ziel littekens maken en achterlaten totdat we uit dit leven scheiden.

Ik wil er dit mee zeggen: zondig niet op genade. Denk niet: ik weet wel dat ik kwaad doe, maar ach, ik heb toch de Heere leren kennen, ik heb toch Zijn genade in mijn leven gevoeld en ik kan nu eigenlijk niet anders want ik zit zo in de greep van de omstandigheden, ja, als ik nu geen zonde doe om me eruit te halen, dan stik ik, dan ga ik erin onder, dan verdrink ik. Die situaties kunnen er in uw leven zijn. In uw maatschappelijk leven bijvoorbeeld, of anderszins, dat u zo in het nauw gedreven wordt dat u zegt: ja maar nou durf ik echt de waarheid niet te vertellen. Dan gaat mijn kop eraf. Als ik nu echt de waarheid spreek, dan word ik te schande gemaakt of hoe dan ook. Ja, dan proberen we het op een accoordje te gooien met de zonde en dat laat de Heere niet toe. Dat laat de Heere absoluut niet toe, want als Hij ons vrijgekocht heeft van de zonde, dan zal Hij ons niet toelaten weer terug te vallen in die put, waar Hij ons uitgehaald heeft.

Maar, daar kunnen toch dingen in ons leven zijn die in flagrante strijd staan met het nieuwe leven, met ons hartelijke voornemen, met onze lust om de Heere te vrezen. Dat komt meestal openbaar als we gaan vertrouwen op hetgeen er vroeger in ons leven gebeurd is, als de geloofsrelatie met God voor een ogenblik - en dat gebeurt nogal eens in ons leven - als verbroken schijnt te zijn. Het wordt nooit helemaal verbroken, dat doet God niet, maar het kan voor ons gevoel weleens zijn dat die echte relatie van liefde tussen God en ons taant, dat het niet meer is zoals het was en dat we dan bereid zijn om op oude koek te teren. Zo van: dat is toch in mijn leven gebeurd, dat weet ik toch, en ja, nu zit ik in een situatie waarin het onredelijk zou zijn als ik me nu niet trachtte daaruit te redden. Want stel je voor dat ze Petrus straks ook gevangen zouden nemen en Johannes en al die andere discipelen, nee, dat zag hij niet zitten. Dat kwam ook niet ten goede aan het Koninkrijk, want Christus had ze verkoren om Zijn evangelie te brengen. Hoe kunnen ze dan overgegeven worden in de hand van de vijand? En dan straks zonder Meester Die Zich gevangen liet nemen? Daarmee verschoon ik zijn leugens niet, het waren pure leugens, leugens tegen God, leugens tegen Jezus Christus, die hij als zijn Verlosser had leren kennen. Dus onthoudt het goed: niet de satan volgen, niet van de inzettingen des Heeren afwijken met misschien goede bedoelingen. Want stel voor, als ze Jezus vangen en Petrus en Johannes, wie blijft er dan nog over om Hem te verlossen? Zo in die zin. Nee geliefden, daar heeft God geen lust in. Hij heeft lust aan waarheid in het binnenste en dat heeft Petrus ook hierin moeten leren. Die zwarte vlekken zijn hem tot in zijn dood nabij gebleven.

Maar hierin komt ook de grote liefde van Christus openbaar: die Hij liefgehad heeft, heeft Hij liefgehad ten einde toe. Hij heeft Hem verloochend, Hem Die hem op de golven liet wandelen. Hem, die hem de bete van het Avondmaal gegeven heeft en tot hem gesproken heeft. Die Petrus die de tekenen van de verlossing had mogen ontvangen uit de hand van Christus die heeft gezegd tot driemaal toe: "Ik ken Hem niet!" Nee mens, wat praat je nu. Ik heb nog nooit iets met Hem te maken gehad. Hij is een volkomen vreemde voor mij. Nee, nee hoor, nee nooit, tot drie keer toe. En de Heere had het gezegd. Toen Petrus zich in de bres stelde voor Jezus: "Dit zal U geenszins geschieden. Wij zijn er ook nog, het zwaard aan onze zijde." Toen had Jezus gezegd: "Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochend hebben." En dat is het ene oor in- en het andere oor uitgegaan, anders was hij wel op zijn hoede geweest. Hij achtte dat onmogelijk: hij Jezus verloochenen? Maar toen de strijd kwam en toen ze met hopen kwamen om Jezus te vangen en toen ze Hem ook vastgrepen, toen was het in Petrus' gedachten verloren. Jezus geeft Zich over: de Koning van Israël een Gevangene, straks weggesleept, ter dood veroordeeld: dan is mijn zaligheid, dan is mijn hoop, dan is mijn verwachting heengegaan. Wat nu? En ze zijn allen gevloeden, maar hij heeft er vlug spijt van gekregen, een droefheid in zijn hart, een verlangen om het toch mee te mogen maken wat er met Jezus gebeurt. Hij is teruggekomen tot in de zaal toe, tot vlak bij Jezus, en daar is het gebeurd.

Daar is het gebeurd. Toen hij ten derde male Jezus verloochende toen keerde Jezus Zich om en Hij zag Petrus aan. Daar begint de verlossing. Hij zag Petrus aan. En als je nu vraagt: verduidelijk dat eens, dan zeg ik: er is geen mens op aarde die kan verklaren wat liefde is en zeker niet wat Gods liefde is aan zo'n verlorene. Maar ik weet wel, wat het betekent als Jezus je aanziet, als Hij je aanziet als jouw Borg, als jouw Zaligmaker. O, als Hij Petrus aangezien had met een blik van haat of nijd of verwijt of verachting - want blikken kunnen doden, mensen kunnen je aankijken dat het vuur uit hun ogen spettert, en dat doet zeer, maar het doet het allermeeeste pijn als dat gebeurt door mensen die je liefhebt of liefgehad hebt. Nee, zo heeft Jezus hem niet aangezien. Jezus heeft hem niet aangezien met een verbrandende blik, met een verwijtende blik, met een hem vervloekende blik. Jezus heeft hem aangezien met een blik van smart, de blik van Gods genade, de blik uit Gods innerlijk erbarmen, uit Gods mededogen, zo in deze zin. Maar daarmee

verklaar ik het niet en ik zeg: ik kan het ook niet, maar ik moet er toch iets van zeggen. Jezus heeft met die blik Petrus voor Zijn aangezicht geroepen en gezegd: Petrus, doe je dat aan Mij? Heb Ik dat aan jou verdiend, Petrus? Petrus, meen je dat? Meen je dat: ik ken Hem niet? Tot drie keer toe, volharden, vasthouden, net om je leven te redden? Petrus, om Mijnentwil niet willen lijden? Zeggen: ik ken Hem niet, ik heb nooit iets met Hem te doen gehad? Hij zweert, hij zweert bij de Heere dat hij Jezus niet kent. O stel eens, dat Jezus gezegd had: Petrus, Ik houd je aan je woord, jij kent Mij niet, dan wil Ik jou ook niet kennen, voor eeuwig niet. Dan was Petrus verloren geweest. Maar de Herder kent Zijn schapen. Hij kent Petrus en Hij weet wat Petrus bewogen heeft om tot driemaal toe te zeggen: "Ik ken Hem niet."

O, als Petrus na deze teleurstelling z'n rug naar Jezus gedraaid had en naar het Sanhedrin gegaan was zoals Judas met een glimlach op zijn gezicht, zo in de zin van: haha, die Jezus heeft mij verleid. Die betekende iets en ik dacht dat Hij Koning zou worden, maar kijk eens: teleurgesteld, Zijn woorden zijn niet uitgekomen. Hij is niet de Zoon van God, Hij is niet de Koning Israëls; ik ben diep, diep in Hem teleurgesteld. Als hij met blijdschap in zijn hart was heengegaan, en zou zeggen: ziezo, Hij heeft mij verleid, ik zal Hem betalen met dezelfde munt; pak Hem maar en breng Hem ter dood, ja, als hij dat gedaan had was hij net zo verloren geweest als Judas. Als je zo van God afscheid neemt, omdat God je zin niet doet, dan ben je een ongelovige, dan ken je God niet, dan heb je nooit in Jezus' ogen iets gelezen van Zijn liefde en van Zijn ontferming. Maar zo ver laat God het niet komen met elk die Hem vreest, al is het dan nog zo diep en nog zo ellendig weggezonden. Nee, Hij houdt het hart van Petrus in Zijn hand.

"En Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk." Waarom is hij naar buiten gegaan en waarom heeft hij bitterlijk geweend? Wel, als je de geschiedenissen van de evangelisten met elkaar vergelijkt: Petrus is door Jezus aangezien. Christus heeft Zijn blik op hem gericht en toen is zijn hele hart geopenbaard: in zijn verloochening, in zijn afval, in zijn ontkenning, maar ook in zijn diepste wezen, zoals hij nog over Christus dacht ondanks al die teleurstellingen die hij niet op een rijtje kon zetten, waarmee hij niet uit de weg kon. Maar het was die blik van Jezus die meer deed dan 100 woorden. Door die blik uit Jezus' ogen is Petrus naar buiten gegaan, bitterlijk wenende, want dat is een droefheid naar God die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Daar zijn tranen die vrucht zijn van het lijden van Jezus Christus en juist deze tranen bevrijden, hoe vreemd het ook moge klinken, want deze tranen maken een breuk met het kwaad. De duivel had geschaterlacht als Petrus weggelopen was, lachend: nu hebben ze Hem op wie ik mijn hoop gesteld had; Hij betekent niks. Dan had de duivel gelachen, maar nu, nu Jezus hem aanzag: "en Jezus, Petrus aanziende", ging hij uit en weende bitterlijk.

"En terstond", staat er, "kraaide de haan." Niet dat kraaien van die haan heeft Petrus bitterlijk doen wenen, maar het was een bewijs waarvan de Heere van tevoren gezegd had dat, eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen, en hij heeft Hem driemaal verloochend en nu kraaide de haan. En nu weet Petrus: Jezus is de Waarheid, Jezus is de Zoon van God, Jezus is de Zaligmaker van zondaren, Mijn Zaligmaker. Hij kent mijn hart, maar ik heb Hem verloochend. Dat maakt de smart van een kind van God uit. Nu ontsnapt hij uit de zaal waar hij tot driemaal toe gelogen heeft. Hij weent, Hel, waar is uw overwinning? Petrus weende. Kent u daar iets van in uw leven? Tegen God gezondigd Die goed voor u was? Die uw dodelijke dag niet begeerde? Die u vriendelijk toesprak, Die u uit gevaren leidde, Die u uit ziekte oprichtte, Die u uit doodsgevaar redde, Die uw gebed hoorde dat u in uw benauwdheid tot Hem bad, en Hij redde u en Hij verlostte u? En dan toch: ik ken Hem niet, op uw werk, fabriek, kantoor, waar u ook bent, met uw vrienden op zaterdagavond. Meeschateren met vloekers, drinkers en mensen die met God en Zijn dienst hebben afgerekend. Het is allemaal precies hetzelfde: ik ken Hem niet, ik behoor niet tot de Zijnen, ik behoor tot de wereld. Hier wil ik feest hebben, hier wil ik gelukkig zijn, hier

wil ik me uitleven. Zo, bruut in het openbaar, zodat de mensen het kunnen zien, of misschien stil, onder het masker van uw eigengemaakte godsdienst. Allemaal even erg. Dit is de enige redding, dit is het enige middel, want hier vond de verandering - of zo u wilt - hier vond de bekering plaats. Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk. Maar dat waren niet de tranen van Judas. Dat waren de tranen van een zondaar die geloofde zijn Zaligmaker, zijn Redder, zijn God, zijn Helper te hebben verloochend.

Geliefden, dit is het hart van het evangelie. Hier draait het om. Wat denkt u van God? Hoedanig is uw leven ten opzichte van Zijn Zoon, de Zaligmaker van zondaren? Geen opgestoken vuist, geen boze blik, maar een smartelijke blik, een smartvolle blik van Jezus rechtstreeks als een röntgenstraal gericht op het hart van Zijn discipel die Hem verloochende. Nu komt hij erachter, nu ontdekt hij het: Jezus weet alles. Jezus is God en ik heb Hem verloochend. Jezus drinkt de drinkbeker tot op de bodem. Hij vloekt niet, Hij zet Petrus niet af. Hij heeft hem lief Hij trekt hem met de blik naar Hem toe. Dat is genoeg voor Petrus. Hij gaat uit, hij gaat uit als hij in deze blik gelezen heeft: Petrus, Mijn kind, Mijn discipel die Ik liefheb, heb je Mij dit aangedaan, in Mijn strijd die Ik voor u strijd? Dat is de doodssteek voor de zonde. Dan buig je onder God. Die tranen breken je stuk, die tranen doen je al je eigengerechtigheid verliezen en die tranen doen je weer opnieuw worden wat je bent: een verlorene, maar dan aan Jezus' voeten, dan wel aan Jezus' voeten. Al vlucht hij dan weg om zijn leed alleen uit te schreien voor God in de stilte, dan vlucht hij toch in feite naar Jezus om redding, om vrede, om vergeving. Dat is de blik die hem trof, die hem arresteerde opnieuw, die hem terugbracht als discipel. Als Petrus naar buiten gaat is hij door het diepste punt heen. Dan komt zijn weg weer naar omhoog. Dan zal God hem straks weer als Zijn discipel aannemen alsof hij nooit zonde gekend of gedaan heeft. Ja, wie zo zijn schuld voor God belijdt, die is door het ergste heen, die zal God weer als vriend ontmoeten, want dat heeft God beloofd: "Wie zijn zonde belijdt en laat die zal barmhartigheid geschieden." We zingen ervan, voordat we nog een paar woorden tot slot willen zeggen uit Psalm 103:7.

"En Petrus, naar buiten gaande, weende bitterlijk." En toch, dit wenen van Petrus is overwinning. Hier sterft Petrus aan de zonde als Jezus hem niet verstoot maar aanziet met Zijn blik vol mededogen. Jezus zijn Borg, zelfs als Petrus Jezus verloochent. Ik zei: hier sterft de zonde. Hier sterft de zonde als we het oordeel des doods verdiend hebben, omdat we op allerlei wijze Hem verloochend hebben en Hij komt ons tegemoet met Zijn doornenkroon, met Zijn gekwetst en vernield lichaam, als het Slachtlam Dat de zonde der wereld wegneemt. Straks, straks zal Petrus de volle oogst mogen binnenhalen als Jezus opgestaan is. Petrus zal door Jezus gevraagd worden: "Simon, Jonas zoon, hebt gij Mij lief?" tot driemaal toe. Dan zal Petrus bekennen dat hij wel de band met Zijn Heiland, maar de Heere niet de band met Petrus heeft doorgesneden. Als Petrus dan, op Jezus' vraag, driemaal zal zeggen: "Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb", dan zal Jezus hem in zijn ambt herstellen. Dan zal Hij de gelouterde Petrus gebruiken in Zijn dienst om de heerlijkheid van Gods evangelie tot aan de grenzen van de wereld te brengen, niet alleen omdat het in het Woord staat, maar omdat het woord samenstemt met hetgeen hij van Jezus weet: Jezus, de Zaligmaker van verlorenen.

Geliefden, wat is onze belijdenis van Hem? Wat is onze verhouding met Hem? De kracht van Christus' lijden; de kracht van Zijn offer; hetgeen Hij deed uit liefde; zelfs niet verwijten als Hij in de grootste ellende alleen gelaten is, als Hij door Zijn eigen discipel verloochend wordt tot driemaal toe en dan nog liefhebben: dat kan God alleen. Maar zo is God, zo is God. Zou je Hem dan ook niet liefhebben? Zou je dan niet naar Hem komen met belijdenis van schuld? Zou je het niet erkennen dat Hij je zoveel keren aangezien heeft. Of niet? Durf je te zeggen dat je nog nooit

Gods oog, Gods genade gezien hebt in je leven? Dat er nooit een preek geweest is die je hart aanraakte? Nooit een Woord uit de Bijbel waar je mee bezig raakte, waar je van zegt: O God, bent U zo goed dat U mij spaarde uit dat gevaar, en me daar en daar redde, ondersteunde? Me niet wegstormde met de storm van een Goddelijk oordeel, maar genade bewees? Vriendelijke ogen, milde handen en dat terwijl ik zondigde? O God, als dat Uw weg is, als Ge zo zijt, dan wil ik niet meer zondigen. Dan zijn de zonden mij de dood geworden. Dan jaag ik naar gerechtigheid, naar vrede, naar kennis van U en van de verlossing die in U is.

Geliefden, daar heb je het begin van het nieuwe leven. Is dat nieuwe leven ook in uw hart geopenbaard? Dan kom je niet in de kerk om de straf te ontgaan. Dan kom je niet in de kerk om toch iets goed te maken van wat je verkeerd gedaan hebt, maar dan kom je in de kerk om die Naam te horen, die ene Naam Die onder de hemel gegeven is om zondaren zalig te maken, om van Hem te horen Die in de wereld gekomen is om het verlorene te redden. Dan krijg je er een oor voor omdat God je hart vernieuwde en dan kun je veel zonden doen en dan kun je ver van Hem wegdwalen - de Bijbel staat er vol van - maar die Hij liefgehad heeft, die heeft Hij liefgehad ten einde toe. Dat komt hier openbaar zoals het bij Petrus openbaar gekomen is: "En naar buiten gaande, weende hij bitterlijk." Nee, versta me nu goed: niet om dat wenen, want er wordt wat afgeweend in deze wereld. Je moet het maar eens vragen aan die vrouw die haar man, die man die zijn vrouw verloren heeft, die kinderen die ouders verloren hebben en ga zo maar verder. Zeeën van tranen worden er om geweend en dat mag. Jezus heeft ook geweend om de dood van één van Zijn geliefden. Maar dat maakt ons niet zalig. Maar die tranen, die droefheid naar God, omdat we God beledigden, omdat wij God aan het kruis gehangen, omdat Hij om onzentwil neder moest dalen in de hel, vrijwillig, uit liefde, uit onbegrepen trouw, dat scheurt ons hart open. Dan komen de zonden naar boven en we roepen het uit: ik, de grootste der zondaren, om mijnentwil arm geworden terwijl Hij rijk was. Om mijn oordeel te dragen, om mijn annoede weg te nemen, de schoonste Naam onder de hemel gegeven, Jezus, Zaligmaker van zondaren, een volkomen Zaligmaker voor een verloren zondaar.

Wil je echt zondaar zijn voor God? Wil je echt buigen voor dit evangelie, voor deze genade van God? Aanschouw Hem dan, aanschouw Hem dan zoals Hij Zichzelf laat aanschouwen in het vuur van Gods toorn, in het verwerpen van de Zoon van Gods liefde, in het overgeven in de dood, en erkennend: het was al om mijn schuld, om mijn zonden. Want, de vlammen van de hel, de oordelen, de vloeken van de wet, het vreselijke van het voor eeuwig verloren gaan, dat breekt de band met de zonde niet stuk. Het kan ons een ogenblik de goede kant uitdrijven, maar we gaan toch weer terug, we vallen terug. We hebben niet die Ander leren kennen Die om onzentwil in het gericht Gods wilde staan. U kunt het weten of uw annoede, uw ellendigheid echt is - dan bent u niet blijven staan bij uw nood en ellende, dan bent u daar niet door een altijddurende klacht over blijven klagen dat het toch zo erg met u is en dat het zo mis is en dat u toch zo'n grote zondaar bent. Want als God je ontdekt aan je zonden, dan heeft dat een doel en het doel is om Christus te kennen. In Christus wordt God verheerlijkt.

Dat is dan ook het werk van de Heilige Geest als u in uw ellende, in al uw verdriet, in al uw zorgen en zonden, gezien hebt het evangelie der redding, de Zone Gods, de Zaligmaker van zondaren, neergelegd in een kribbe, gehangen aan een kruis, van de mensen wel verworpen, maar bij God en bij al Zijn kinderen aangenaam en dierbaar. En als u dat weet: om uw zonden, in Jezus gestraft, laat dan uw tranen maar lopen, laat dan uw kussen maar nat worden. Dat zijn tranen van liefde, tranen van wederkeer. Ik zei het straks: dan zijn we door het diepe dal heen, dan komen we eruit, niet dankzij onze tranen maar dankzij het gezicht op Hem Die om onzentwil arm werd, door ons verraden, om onze zonden gedood, door ons verloochend en Die ons nochtans liefgehad heeft tot in de dood. Dan omklemmen we deze Jezus met al de armen van

onze ziel en erkennen we Hem als onze Borg Die om onzentwil van God verlaten werd.

Judas ging naar buiten met wroeging en het was nacht en het werd nacht, eeuwige nacht. Petrus ging naar buiten, bedroefd, hartelijk bedroefd en het was het begin van de nieuwe morgen, het was het begin van de eeuwige verlossing. Daar waar hij opklom door Gods genade en daar waar hij zijn zonde voor God beled, daar wordt de brug opgehaald en de weg geëffend om weder te keren tot Hem, Die wij smarten hebben aangedaan. Petrus nog even, nog een paar ogenblikjes, dan zal Jezus als de Levende Zich aan je vertonen en Hij zal je tot driemaal toe beproeven en Hij zal je de overwinning geven, de eeuwige overwinning. Want wat is de overwinning waarmee wij Christus gewinnen, waarmee we onze zonden overwinnen, waarmee wij dood en duivel teniet doen? Dat is de liefde, wederliefde, waarmede wij Christus liefhebben midden in de dood. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.